

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 205/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť L. R., R., zastúpenej advokátkou JUDr. A. H., K., vo veci namietaného porušenia jej práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 2 P/34/2011 z 31. augusta 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoP/93/2011 z 1. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2012 doručená sťažnosť L. R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 P/34/2011 z 31. augusta 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoP/93/2011 z 1. decembra 2011 (ďalej len „dohovor“). Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 5. apríla 2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „bola účastníčkou konania v právnej veci starostlivosti súdu o maloletého K. R... ako matka dieťaťa, v konaní o zmenu úpravy styku otca dieťaťa V. Š...“, v ktorom konaní „v podobe rozsudku Okresného súdu Ružomberok zo dňa 31. 08. 2011, č. k. 2 P/34/2011-36, bola schválená dohoda rodičov o úprave styku otca s maloletým a po podaní odvolania matkou maloletého tomuto nebolo nadriadeným odvolacím súdom vyhovené a prvostupňové rozhodnutie ním bolo potvrdené rozsudkom zo dňa 01. 12. 2011, sp. zn. 9 CoP/93/2011...“.

V odôvodnení sťažnosti uviedla, že v tomto konaní všeobecné súdy „nerešpektovali základné práva a slobody sťažovateľky a jej maloletého syna konkretizované v čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru..., v spojení so znením § čl. 1 ods. 1, čl. 10 ods. 2, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 2b., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd... a znením čl. 10 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992...“.

V právnej veci starostlivosti súdu o maloletého K... sa sťažovateľka dňa 31. 08. 2011 zúčastnila súdom nariadeného ústneho pojednávania, ktoré viedol zákonný sudca JUDr. B. K.. Napriek opakovanej snahe uplatniť právo na vyjadrenie sa k predneseným tvrdeniam otca maloletého sťažovateľke nebolo konajúcim súdom v tomto smere vyhovené, čím sudca Okresného súdu Ružomberok opakovane nerešpektoval základné práva sťažovateľky bližšie upravené ako medzinárodnou zmluvou v podobe čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak vnútroštátnou úpravou v podobe čl. 1, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

S prihliadnutím na obsah vyjadrení zákonného sudcu, ktoré sťažovateľka považuje za prinajmenšom neetické, ktoré prezentoval na súdnom pojednávaní, táto nadobudla pochybnosti aj o nestrannosti zákonného sudcu. Ten pod vplyvom nepravdivých tvrdení otca maloletého, na ktoré sťažovateľke uprel základné právo reagovať a ktoré ako súd, tak kolízny opatrovník žiadnym hodnoverným spôsobom nepreverili, túto nepriamo donútili uzavrieť dohodu rodičov o úprave styku otca s maloletým. Uvádzaným postupom, ktorý sa stal dôvodom podania sťažnosti sťažovateľky predsedovi prvostupňového súdu, bez výkonu relevantných dôkazov, ktoré boli vo veci sťažovateľkou navrhované, neoprávnené, nezákonne a v rozpore s vyššie konkretizovanou právnou úpravou tiež zasiahol do základného práva, ktoré je sťažovateľke a jej maloletému synovi, ktorý jej bol zverený do

osobnej starostlivosti, garantované čl. 8 ods. 1 dohovoru, v spojení s čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 10 ods. 2 Ústavy SR...

Rozhodnutie prvostupňového súdu vo veci starostlivosti súdu o maloletého K. R. preto nepovažuje sťažovateľka za zákonné, nakoľko bolo podľa jej názoru vydané súdom, ktorý nie je nestranným, ktorý vo veci nevykonal relevantné dôkazy, ktoré by mu umožnili v nej rozhodnúť zákonným spôsobom a na základe poznania skutkového stavu veci. Nielenže sa pritom uspokojil s tvrdeniami otca maloletého, ktoré žiadnym spôsobom nepreveril ale navyše bezprávnou vyhrážkou a slovným nátlakom na osobu sťažovateľky dosiahol uzatvorenie dohody rodičov v otázke starostlivosti o maloletého, nerešpektujúc jej požiadavku na uloženie povinnosti otcovi strpieť jej osobnú prítomnosť na stretnutiach s maloletým synom, ktorej dôvodnosť a oprávnenosť ani žiadnym relevantným spôsobom neskúmal a nepreveril. Vylúčil tak možnosť sťažovateľky ako matky chrániť práva a záujmy maloletého, o ktorého sa otec do iniciácie súdneho konania zaujímal iba sporadicky, napriek tomu mu však sťažovateľka nikdy v osobnom kontakte s maloletým synom nebránila.

Krajský súd Žilina sa pritom s postupom Okresného súdu Ružomberok stotožnil, pričom ním vydané rozhodnutie odôvodnil v zásade konštatovaním, že sťažovateľka uzavrela s otcom maloletého dohodu rodičov o úprave styku s maloletým, ktorú súd iba schválil. Opomenul pritom prihliadnúť na skutočnosť, že aj dohoda rodičov o úprave styku s maloletým musí spĺňať všeobecné požiadavky deklarované v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky. Tieto však v danom prípade neboli a ani nemohli byť naplnené pre neetické správanie sa zákonného sudcu, ktoré hraničí s nátlakom, jednak pre nerešpektovanie procesných predpisov a mojich základných práv a slobôd ako účastníčky súdneho konania. Neoprávnený zásah do základných práv sťažovateľky a jej syna garantovaných čl. 8 ods. 1 dohovoru, v spojení s čl. 10 ods. 2 Listiny... a čl. 10 ods. 2 Ústavy SR, vidím v zistení, že prvostupňový súd vedome a úmyselne obišiel jej požiadavku na jej osobnú prítomnosť na stretnutiach sa otca s maloletým...

S prihliadnutím na zistenie, že maloletý má s otcom po viac, ako piatich rokoch sporadických návštev V. Š. stráviť značne dlhé obdobie bez osobnej prítomnosti matky a v podmienkach, ktoré ani súd, ani kolízny opatrovník hodnoverným spôsobom nepreverili, dovoľuje si tiež sťažovateľka navrhnúť vo veci postup podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde a dočasným opatrením tak odložiť vykonateľnosť právoplatného rozsudku Okresného

súdu Ružomberok zo dňa 31. 08. 2011, č. k. 2 P/34/2011-36, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 01. 12. 2011, sp. zn. 9 CoP/93/2011.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Ústavný súd... vyslovil, že základné právo sťažovateľky konkretizované v čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru... bolo porušené a zároveň, aby podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde zrušil napádané rozhodnutia o to rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 31. 08. 2011, sp. zn. 2 P/34/2011-36, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoP/93/2011 a vec podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o Ústavnom súde vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky, ktorá v petite sťažnosti namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 17 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 P/34/2011 z 31. augusta 2011 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 CoP/93/2011 z 1. decembra 2011.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Mimo petitu, ktorý je jasne oddelený od ostatných častí sťažnosti, sťažovateľka uvádza aj porušenie „*čl. 1 ods. 1, čl. 10 ods. 2, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd... a... čl. 10 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992...*“, ale tieto námietky ústavný súd považuje len za súčasť jej argumentácie.

1. Z obsahu sťažnosti a návrhu na rozhodnutie vyplýva, že sťažovateľka ako matka maloletého dieťaťa namieta porušenie svojich práv podľa dohovoru najprv rozhodnutím okresného súdu v konaní o zmenu úpravy styku otca s maloletým dieťaťom, v ktorom bola schválená dohoda rodičov na pojednávaní 31. augusta 2011.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je právomoc ústavného súdu na konanie o sťažnosti daná len vtedy, ak o ochrane tých práv a slobôd, ktorých ochrany sa sťažovateľ domáha pred ústavným súdom, nekoná iný súd. Spomínané ustanovenie ústavy určuje hranice právomoci ústavného súdu a zakotvuje podstatnú časť princípu subsidiarity, podľa ktorého sa možno ochrany práva pred ústavným súdom domáhať až vtedy, keď v Slovenskej republike neexistuje iný orgán verejnej moci, na ktorý sa môže sťažovateľ priamo obrátiť a tento má právomoc mu aj účinnú ochranu poskytnúť.

Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci ústavného súdu vyjadrenú v čl. 127 ods. 1 ústavy ako princíp subsidiarity (napr. II. ÚS 130/02).

Ústavný súd zistil, že proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 P/34/2011 z 31. augusta 2011 sa sťažovateľka mohla brániť na krajskom súde, čo aj urobila v rámci riadne a včas podaného odvolania a krajský súd o jej odvolaní aj rozhodol rozsudkom 1. decembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 9 CoP/93/2011.

Z toho vyplýva, že vo vzťahu k rozsudku okresného súdu sa uplatňuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti bolo treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne I. ÚS 114/08).

Obdobne pre nedostatok svojej právomoci ústavný súd odmietol aj sťažnosť sťažovateľky na údajný nezákonný priebeh pojednávania na okresnom súde konaného 31. augusta 2011, ktoré viedol zákonný sudca JUDr. B. K., resp. na to, že rozhodnutie bolo *„vydané súdom, ktorý nie je nestranným, ktorý vo veci nevykonal relevantné dôkazy, ktoré by mu umožnili v nej rozhodnúť zákonným spôsobom a na základe poznania skutkového stavu veci“*, pretože sťažovateľka mala tieto pochybenia možnosť namietat' priamo na okresnom súde alebo vo svojom odvolaní proti tomuto rozhodnutiu, čo aj čiastočne využila.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 CoP/93/2011 z 1. decembra 2011

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivé súdne konanie. Právo na spravodlivý proces je tvorené radom ďalších práv a záruk. Najhlavnejšie z nich sú princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórneho prejednávania veci, právo byť prítomný na konaní a osobne sa vyjadriť k svojej záležitosti. Medzi jednotlivými zložkami práva na spravodlivé prejednanie veci je úzka súvislosť a vzájomná podmienenosť. Právo na spravodlivé prejednanie veci sa vzťahuje na každé konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskom práve alebo záväzku.

Nejde však o porušenie práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení, po výklade a použití relevantných právnych noriem), a za predpokladu, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Krajský súd svoje rozhodnutie po opísaní právnych záverov okresného súdu, odvolacích námietok sťažovateľky a vyjadrení otca maloletého dieťaťa založil na tom, že „v danom prípade okresný súd nerozhodoval autoritatívne, ale schválil dohodu rodičov o úprave styku otca s maloletým. Preto v prvom rade je potrebné zobrať zodpovednosť za obsah dohody na strane rodičov, ktorí sú obaja dospelí, spôsobilí k právnym úkonom a zrejme predtým ako predložili obsah dohody na schválenie súdu, museli byť s jej obsahom obaja uzrozmenejší. Z tohto dôvodu za znenie rozsudku, ktorého obsahom je schválenie rodičovskej dohody o úprave styku otca s mal. dieťaťom nemôže niesť zodpovednosť súd, ale nesú ho rodičia, ktorí obsah dohody sformulovali a napokon súdu predniesli a ani po

vyhlásení rozhodnutia okresného súdu do zápisnice nežiadali uviesť skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o tom, že konali v omyle, resp. mali k obsahu schválenej dohody nejaké výhrady, plne si nevedomovali jej obsah a pod. Pokiaľ i matka maloletého v podanom odvolaní uvádza, že k schváleniu dohody pristúpila na základe nepriamych vyhrážok zákonného zástupcu, neuviedla obsah týchto vyhrážok a teda nebolo možné posúdiť ani ich intenzitu a ani okolnosť, že by takéto vyhrážky mohli ovplyvniť matku v uzatvorení dohody, s ktorej obsahom nesúhlasí, uvedomujúc, že tak koná v rozpore so záujmami maloletého, nevyužívajúc iné prostriedky ochrany, ktoré jej zákon umožňuje.

Pokiaľ i v podanom odvolaní poukazovala na potrebu svojej osobnej prítomnosti pri styku maloletého s otcom na podporu svojich tvrdení neuviedla žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by naznačovala, že otec maloletého nezvláda svoje rodičovské povinnosti, resp. sa správa k maloletému spôsobom, ktorý vyžaduje kontrolu a prípadne potrebu zasiahnuť.

Je pravdou, že rozsudkom Okresného súdu v Ružomberku, pod sp. zn. 5 P 22/2010 v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 8 CoP 10/2011 došlo k úprave styku otca s maloletým za prítomnosti matky. Na druhej strane i dohoda rodičov kontinuálne nadviazala na predmetné rozhodnutia s tým, že prítomnosť matky pri styku otca s maloletým ustálil ku dňu 24. 12. 2011 a od tohto dňa umožňuje otcovi stretávať sa s maloletým v stanovenom rozsahu bez prítomnosti matky maloletého.

Z obsahu spisu nevyplývalo, že by bola takáto dohoda v rozpore so záujmami maloletého; príp. odporovala platnej právnej úprave.

Za bez významu v tejto súvislosti krajský súd považoval poukaz matky na minulosť otca maloletého, nakoľko pre rozhodnutie súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, pričom z dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu je možné zistiť, že pristupoval a pristupuje k práci zodpovedne, plní zverené úlohy presne a bez chýb, v kolektíve je obľúbený, má deti i z dvoch predchádzajúcich manželstiev, s ktorými sa stretáva a ani z vyjadrení bývalých manželiek, ktoré súdu v písomnej podobe poskytli je možné vyvodiť záver, že by sa otec o deti postarať nevedel, resp. že by sa stretnutiam s ním jeho dcéry z predchádzajúcich manželstiev bránili.

V nadväznosti na uvedené krajský súd nezistil dôvod, pre ktorý by bolo potrebné naďalej ponechať realizáciu styku otca za prítomnosti matky, nakoľko práve táto môže byť

prekážkou pre bližšie citové zblíženie otca so synom, vytvorenie pocitu bezpečia a istoty zo strany otca a podobne...

Z týchto dôvodov potom krajský súd rozhodnutie okresného súdu ako správne potvrdil.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu (s prihliadnutím na obsah rozsudku okresného súdu, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel k názoru, že zo záverov krajského súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky nevyplýva jednostrannosť a citované dôvody uvedené v rozhodnutí krajského súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné.

Zo sťažnosti sťažovateľky tiež nevyplýva, že by jej v tomto konaní bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ktorým v danom prípade bol krajský súd. Krajský súd postupoval a rozhodol v zmysle ústavy a zákonov upravujúcich výkon rodičovských práv a povinností, keď jeho závery zodpovedajú príslušným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku a zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a možno vysloviť, že sledujú predovšetkým záujem maloletého dieťaťa, preto ich nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Ústavný pripomína, že spravodlivosť je nutné posudzovať z hľadiska konania ako celku, pričom v danom prípade treba postupovať v súlade s praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý napr. v rozhodnutí E. p. v. Italy zo 16. novembra 1999 (s odkazom aj na rozhodnutie vo veci Olsson v. Sweden z 27. novembra 1992 a Johansen v. Norway z 23. septembra 1994) vyslovil, že medzi záujmami dieťaťa a rodičov musí byť zachovaná rovnováha, pričom pri hľadaní tejto rovnováhy musí byť osobitný význam venovaný najvyšším záujmom dieťaťa, ktoré môžu prevažovať nad záujmami rodiča.

Právna úprava styku rodičov s ich maloletými deťmi nevedie podľa názoru ústavného súdu k obmedzeniu práv rodičov, ale práve naopak, práve prostredníctvom tejto úpravy sa prispieva k ich garancii, a preto nemôže byť ani v nesúlade s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je v tejto časti zjavne neopodstatnená a medzi namietaným porušením práv podľa dohovoru a rozsudkom krajského súdu nie je žiadna taká súvislosť, ktorá by po prijatí sťažnosti reálne umožnila prijať záver o ich porušení. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd tiež nezistil žiadnu skutočnosť spochybňujúcu nestrannosť a nezávislosť konajúcich všeobecných súdov a sťažovateľka ani nevzniesla kvalifikovanú námietku zaujatosti zákonného sudcu v konaní, preto sa nemôže domáhať jej ochrany v konaní pred ústavným súdom.

Po odmietnutí sťažnosti v celom rozsahu nie je potrebné rozhodovať o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, ktorých uplatnenie a použitie predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti. Preto ústavný súd nerozhodoval o odložení vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré požadovala sťažovateľka (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2012